PROLETAREN.

Anarkistisk Organ for Skandinavien.

Udgaar hver 14de Dag.

Bladet kan bestilles paa alle Postkontorer.

Koster 35 Øre Kvartalet, 5 Øre pr. Nr.

Redaktionen:
Saxogade 23, 1. o. G.
København, V.
Aabent hver Aften fra 7 - 8.

Ekspeditionskontor
Møntergade 27, 3. S. Sideb.
København.
Aabent hver Aften fra 6 - 9 og
Søndag Form. fra 10 – 12.

Nr. 10. | Søndag den 7. Juni 1896. | 1. Aarg.

5te Juni!

Atter i Aar som alle foregaaende Aar fejrer Socialdemokratiet Grundlovsfest. Maaske i Aar i Anledning af Jubilæet med noget mere Pomp og Pragt end de foregaaende Aar. Lad os se lidt paa denne Demonstration. Har den den store Betydning for Arbejderklassen, som man vil give det Udseende af? Vi mener nej. Denne Demonstration saavel som hele den politiske Bevægelse er kun en uafbrudt Kæde af Gøgl og Humbug, som støttes af den herskende Klasse, fordi man deri ser et Middel til at aflede Arbejderklassens Opmærksomhed fra de Midler, der virkelig kunde hidføre deres Frigørelse Man demonstrerer for Grundloven, men har denne Grundlov og alle de efter denne Grundlov indrettede Love til Dato bragt Arbejderklassen nogen som helst Fordel? Nej Loven er kun til for at holde de undertrykte i Tømme. — Loven er kun nødvendig, der hvor man skal indskrænke nogle Rettigheder til Fordel for andre, for de herskende. Men hvori ligger nu hovedsagelig Humbugen fra Socialdemokraternes Side, naar de fejrer Grundlovsfest. Socialisterne og vel ogsaa Socialdemokraterne vil dog ophæve den private Ejendomsret, men Grundlovens første Paragraf siger, at Ejendomsretten er hellig og ukrænkelig, og for denne Grundlov er man begejstret, for den vil man demonstrere, for den vil man endnu ofre Ord. Er det ikke Humbug? Enten er det Løgn, at man vil ophæve Ejendomsretten, og saa er man kun fredelige Liberale eller radikale Venstremænd, eller ogsaa er det Humbug, naar man taler for Grundloven og beklager, at den er bleven beskaaret, thi om vi end havde den ubeskaaren, var vi ikke mere fri for det. Alle Aarsagerne til Arbejderklassens Elendighed eksisterede alligevel og vil vedblive at eksistere, saalænge vi holder paa en Grundlov og i det hele taget paa Loven. Den konsekvente Optræden fra Arbejdernes Side er den ikke at deltage i alt det politiske Gøgl, ikke at gaa med i Grundlovstoget men tvært imod at demonstrere og agitere mod Grundloven og Lovene og mod de til disse knyttede Avtoriteter, thi først naar alt dette er ryddet af Vejen, vil der oprinde en bedre Tid.

Den 21de Maj.

Den 21. Maj 1894 faldt Hovedet af en af de intelligenteste og modigste Kammerater, som Anarkiet nogensinde har talt blandt sine. — Emil Henry blev fængslet den 12. Febr. 1894 efter Eksplosionen i Hotel Terminus i Paris, og den 27. April blev han af Edsvorneretten i Seine-Departementet dømt til Døden for 5 Mord og 20 Mordforsøg.

Emil Henry havde kastet Bomben i Rue des Bons-Enfants (8. Novbr. 1892) og den i Hotel Terminus mod Bourgeoisiet, han kæmpede under Livsfare for Arbejderne, og nu — sørgelig nok — maa det siges, at det var to Arbejdere, som bidrog en hel Del til Henrys Fængsling. Den ene af dem, Hr. Maurise, Barbersvend, mistede derved et Øje og blev døv som Følge af et Revolverskud af Henry Mærkeligt er det, at Øvrigheden ved Retsforhandlin-

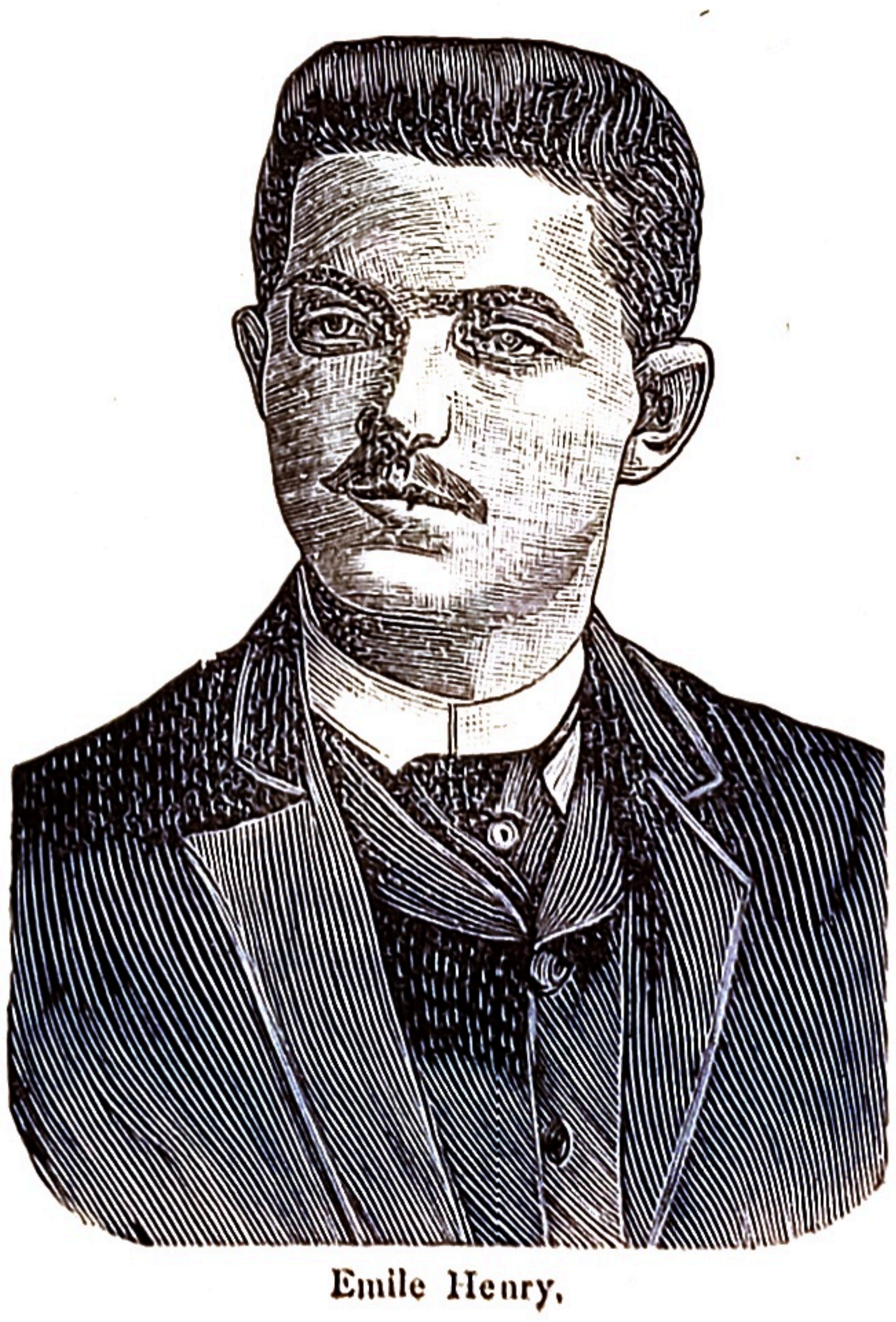

Emile Henry.

gerne ikke havde et eneste medlidende Ord for denne lovelskende, frivillige Politihaandlanger, men da Turen kom til Politibetjent Poisson, som fængslede Henry, blev han af Retspræsidenten hilst med Agtelse som tapper Politimand. Det synes, som om selv Retsbødlerne foragte frivillige Politihaandlangere.

Imidlertid havde Henry i Retsforhandlingerne tydelig erklæret, at han kun foragtede Storborgernes Liv, men ikke Arbejdernes. Henry vilde vise Arbejderne, at kun Anarkisterne mener det ærligt med deres Befrielse. Henry havde ført en beundringsværdig, heroisk Kamp for Arbejderne mod Bourgeoisiet; han havde bragt en stor Intelligens og en overordentlig Energi i Kampen mod Avtoriteten; han ofrede sin Ungdom og en udsigtsfuld Karriere i denne ophøjede Kamp; af Arbejderne fik han

kun et Æselspark til Tak. Ja, Utak er Verdens Løn. Men Henry blev ikke overrasket deraf, han kendte kun altfor godt vor Races Nedrighed, han havde skuet det forløjede og tyraniske Samfund dybt i Hjærtet og lært at hade det grundigt og uforsonligt, og med fast Mod bekæmpede han det indtil Døden.

Anarkistisk Moral.

At søge Nydelse, at undgaa Lidelse er den almene Kendsgærning (andre vilde sige Lov), der raader i den organiske Verden. Det er selve Livets Saft og Kraft.

Uden denne Søgen af det behagelige vilde selve Livet være umuligt; Organismen vilde falde i Stykker og Stumper, Livet høre op.

Altsaa, hvorledes end Menneskets Handlinger og dets Optræden er, det handler altid for at følge en Trang, der findes i dets Natur. Den mest afskyelige Handling, ligesom den ligegyldige eller den mest tiltalende Handling, er i lige Grad dikterede af en Trang hos Individet. Ved den ene som ved den anden Handlemaade gør Individet hvad det gør, fordi det finder en Nydelse deri, fordi det derved undgaar eller mener at undgaa en Lidelse.

Dette er en fuldstændig godtgjort Kendsgærning, dette er selve det væsenlige i det, man har kaldet Egoismens Lære.

Er vi da nu kommen videre, efter at vi er naaet til denne almene Slutning?

Ja, det er vi sikkert. Vi har erobret en Sandhed og tilintetgjort en Fordom som er Roden til alle Fordomme. Hele den materialistiske Filosofi i sit Forhold til Mennesket ligger i denne Slutnings Dragelse. Men følger der deraf, at alle Individets Handlinger er ligegyldige, som man har skyndt sig med at slutte deraf?

Det skal vi nu se.

III.

Vi har set, at Menneskets Handlinger (de reflekterede eller bevidste; vi skal længere henne tale om de ubevidste Vaner) alle har samme Oprindelse. De saakaldte dydige og de saakaldte slette Handlinger, de store Ofre og de smaa Slyngelstreger, de tiltrækkende og de frastødende Handlinger udspringer alle fra samme Kilde. Alle sker for at tilfredsstille en Trang i Individets Natur; alle har til Maal at opnaa Nydelse og undgaa Lidelse.

Dette saa vi i forrige Kapitel, som kun er en meget sammentrængt Fremstilling af en Mængde Kendsgærninger, som kun fremføres til Støtte.

Man kan tænke sig, at denne Forklaring faar dem, der endnu er opfyldte af religiøse Principer, til at udstøde høje Klager. Den giver ikke det overnaturlige nogen Plads og opgiver Forestillingen om en udødelig Sjæl. Naar Mennesket altid kun handler for at følge en naturlig Trang i det, er det kun saa at sige en „bevidst Avtomat,“ og hvad bliver der saa af den udødelige Sjæl og selve Udødeligheden, dette sidste Tilflugtssted for dem, som kun har kendt faa Nydelser og altfor mange Lidelser, og som drømmer om i en anden Verden at finde en Erstatning herfor.

Man kan forstaa, at de, der er vokset op i disse Fordomme, der kun har ringe Tillid til den Videnskab, der saa ofte har narret dem, og snarere ledes af Følelsen end Tanken, viser en Forklaring, der tager deres sidste Haab fra dem, tilbage.

Men hvad skal man saa sige om de revolutionære, som lige fra forrige Aarhundrede og indtil vore Dage, hver Gang de for første Gang hører en naturlig Forklaring af Menneskets Handlinger (Egoismens Lære om man vil), øjeblikkelig deraf drager den samme Slutning som den unge Nihilist, vi talte om i Begyndelsen, som straks raabte: „Ned med Moralen!“

Hvad skal man sige om disse, som, naar de er bleven overbevist om, at Mennesket kun i det ene som i det andet Tilfælde handler for at følge en Trang i sin Natur, straks deraf slutter, at alle hans Handlinger er ligegyldige; at der ikke mere er hverken godt eller ondt; at det at frelse et Menneske for at drukne, med Fare for sit eget Liv, og det at drukne ham for at tage hans Uhr, er to Handlinger, der er lige gode; at den Martyr, der dør paa Skafottet, fordi han har arbejdet for Menneskeslægtens Frigørelse, og den lille Slyngel, som bestjæler sine Kammerater, er lige gode — siden begge søger at skaffe sig en Nydelse.

Naar de endda sagde, at der hverken bør findes god eller daarlig Lugt; hverken Rosenduft eller Stank fra Stinkeurten, fordi begge kun er Svingninger af Molekyler; at der hverken er noget, der smager godt eller daarligt, fordi det bitre ved Kinin og det søde ved Sukker ogsaa kun er Molekularbevægelser; at der hverken er fysisk Skønhed eller Grimhed, hverken Begavelse eller Idiotisme, fordi Skønhed og Grimhed, Begavelse og Idiotisme ogsaa kun er Resultater af kemiske og fysiske Svingninger, som foregaar i Cellerne i Organismen; naar de endda ogsaa sagde dette, vilde man kunde sige, at de vrøvlede, men tillige, at der var Logik i deres Galskab.

Men da de ikke siger noget saadant — hvad Slutning kan vi saa drage?

Vort Svar er simpelt.

Maudeville, som ræsonnerede paa denne Maade i 1724 i „Fabelen om Bierne,“ den russiske Nihilist i Aarene 1860 til 70, mangen en Anarkist i Paris i vore Dage ræsonnerer saaledes, fordi de, uden selv at lægge Mærke til det, stadig er indviklede i deres kristne Opdragelses Fordomme. I hvor høj en Grad de end mener, de er Ateister, Materialister eller Anarkister, saa ræsonnerer de aldeles paa samme Maade som i sin Tid Kirkefædrene eller Grundlæggerne af Buddhismens Religion.

Disse brave gamle Folk sagde til os: En Handling er *god*, naar den frembyder en Sejr af Sjælen over Kødet; den er *ond*, hvis det er Kødet, som sejrer over Sjælen; den er ligegyldig, naar hverken det ene eller det andet finder Sted. Der *findes ikke noget andet, hvorved man kan dømme, om en Handling er god eller ond.*

Og efter de kristne Kirkefædre og Buddhisterne gentager nu vore unge Venner: „Der findes ikke noget andet, hvorved man kan dømme, om en Handling er god eller ond.“ Kirkefædrene sagde: „Se Dyrene, de har ingen udødelig Sjæl, deres Handlinger udføres blot for at tilfredsstille en Trang i deres Natur; *derfor* kan der ikke hos Dyrene være Tale om enten gode eller slette Handlinger; de er alle ligegyldige, og derfor vil der for Dyrene hverken være Paradis eller Helvede — hverken Løn eller Straf.“ Og vore unge Venner optager Omkvædet fra den hellige Avgustinus og den hellige Sakjamuni og siger: „Mennesket er kun et Dyr, dets Handlinger udføres blot for at tilfredsstille en Trang i dets Natur; *derfor* kan der hos Menneskene hverken være Tale om gode eller om slette Handlinger. De er alle ligegyldige.“

Kropotkin: „Erobringen af Brødet."

Luksustrangen.

III.

Det er sandt, at de lærde Selskaber nu for Tiden henvende sig til en Forlægger, som saa atter stiller de Arbejdere, der besørge Bogens Trykning. Folk, som arbejde med Hovedet, *foragte* det legemlige Arbejde, som uu til Dags rigtignok ogsaa foregaar under meget afstumpende Betingelser. Men et Selskab, som skaffer enhver af sine Medlemmer en omfattende Opdragelse af filosofisk og *videnskabelig* Natur, vil vide at organisere det legemlige Arbejde paa en saadan Maade, at det bliver Menneskehedens Stolthed, og det lærde Selskab vil da blive en Forening af Forskere, Interessenter og Arbejdere, kort sagt af Folk, som alle kende et Haandværk og alle interessere sig for Videnskaben.

Naar f. Eks Geologien er Genstand for Selskabets Interesse, vil alle Medlemmerne med al deres Iver gennemsøge hver Krog og enhver Dybde af Jorden, enhver vil bidrage sin Del til disse Forskninger. Titusinde Iagttagere i Stedet for Hundrede vil i Løbet af et Aar yde mere, end man nu for Tiden yder i tyve Aar. Og naar det drejer sig om at offentliggøre de forskellige Arbejder, saa vil titusinde Mænd og Kvinder, i de forskelligste Stillinger, staa til Tjeneste med at gøre Udkast til Kortene, stikke Tegningerne, sætte Teksten og trykke Værket. Glad vil da Alle ofre deres ledige Timer om Sommeren til Forskninger, om Vinteren til Værkstedarbejdet Og naar deres Værker da er kommen frem, vil de ikke mere finde hundrede Læsere: de vil finde titusinder af Læsere, Alle interesserede for det fælles Værk.

Den fremadskridende Udvikling viser os iøvrigt selv denne Vej.

Da England for nylig vilde skabe sig en stor Ordbog over sit Sprog, ventede det ikke, indtil der blev født en Sproglærer, som helligede dette Arbejde sit hele Liv. Nej, det appellerede til Frivillige, og tusinde Personer have af sig selv og gratis tilbudt sig for at gennemsøge Bibliothekerne for saa i Løbet af faa Aar at fuldende et Værk til, hvis Fuldførelse et helt Menneskeliv ikke vilde have været tilstrækkeligt. Men for at kunne kalde dette Værk et i Sandhed kollektivt, skulde man have organiseret det paa den Maade, at femtusinde Frivillige (Forfattere, Trykkere, Korrekturlæsere) i Fællesskab havde arbejdet med derpaa; men ogsaa dette Skridt er allerede bleven gjort, takket være den socialistiske Presses Initiativ, og det viser os allerede Eksempler paa Kombination af det aandelige og det legemlige Arbejde. Man kan der hyppig se Forfatteren til en Artikel selv sætte og trykke den. Forsøget er endnu et minimalt, et mikroskopisk, om man vil. Men det viser Vejen, som Fremtiden vil slaa ind paa.

Paa alle den menneskelige Aands Virkefelter gør sig nu for Tiden det samme Træk gældende, og man maatte kende Menneskeden daarlig, hvis man ikke anede, at det er Fremtiden, som aabenbarer sig i disse Forsøg paa Kollektivarbejde i Stedet for det nuværende individuelle Arbejde.

* * *

Og det er Vejen til Friheden! Naar i Fremtiden et Menneske har noget nyttigt at sige, en Ide at komme frem med, som overgaar hans Tidsalders Ideer, vil han ikke mere søge sig en Forlægger, som kan forstrække ham med den nødvendige Kapital. Han vil søge Medarbejdere blandt dem, som forstaa Haandværket og have begrebet det nye Værks Rækkevidde. Og i Fællesskab vil de da offentliggøre vedkommende Bog eller Tidsskrift.

Litteraturen og Journalistiken vil da ogsaa høre op med at være et Middel til at berige sig. Gives der nogen af dem, som har nogen Forstand paa Litteratur og Journalistik, som ikke kunde ønske den Tid var nær, da Litteraturen endelig kan gøre sig fri for dem, som tidligere protegerede den, som nu for Tiden udbytter den, og frigøre sig for det Publikum, som køber den med sjældne Undtagelser kun for dens Banalitets Skyld og den Lethed, med hvilken den afpasser sig efter Bourgeoisiets daarlige Smag?

Litteraturen og Videnskaben vil først i det Øjeblik indtage den Plads, da, som tilkommer den i den menneskelige Udvikling, da den fri for Lønslaveriet udelukkende dyrkes af dem, som elsker den.

IV.

Litteraturen, Videnskaben og Kunsten maa betjenes af Frivillige. Kun paa den Maade vil de endelig kunne befri sig for Statens, Kapitalens og den borgerlige Middelmaadigheds Aag, som de nu for Tiden sukke under.

Hvilke Midler staa da nu for Tiden i Virkeligheden til Raadighed for den Lærde, for at han kan gengive sig til de Forskninger, som interessere ham? At henvende sig til Staten om Hjælp, som kun gives til én af hundrede, og som ingen faar, der ikke i højeste Grad lægger Vind paa at vandre paa de udtraadte Stier og i de gamle Hjulspor! Tænk paa „Institut de France", som vragede en Darwin, paa Akademiet i Petersborg, som forstødte en Mendéléef, og tænk paa det kongelige videnskabelige Selskab i London, som vægrede sig ved at offentliggøre en Afhandling af Joules, som indeholdt Bestemmelsen af Varmens mekaniske Æqvivalent — da det fandt Afhandlingen for lidt videnskabelig.

Af denne Grund er alle store Forskninger, alle store Opfindelser, som revolutionerede Videnskaben, bleven gjort udenfor Akademierne og Universiteterne, enten det nu var af Mænd, som havde Formue nok til at kunne vedblive at være uafhængige — som Darwin og Lyell, eller af Mænd, som undergravede deres Helbred ved at maatte virke i knappe Kaar, i ligefrem Elendighed, som af Mangel paa et Laboratorium spildte uendelig megen Tid og ikke engang kunde forskaffe sig de nødvendige Instrumenter og Bøger for at kunne fortsætte deres Forskninger, Mænd, som dog trods Alt holdt ud, men tidt nok ogsaa døde i Elendighed.

Navnene paa dem tælles i Tusindvis.

(Fortsættes.)

Til Sporvognsfunktionærerne.

Hermed vil jeg henvende mig til de underordnede Omnibus- og Sporvognsfunktionærer, nemlig til de Proletarer, som er blandt de allerdaarligst stillede her i Samfundet, med det Spørgsmaal om, hvorlænge I vil lide den bitre Nød, slide baade Dag og Nat, de kapitalistiske Blodhunde levner Eder ikke engang Tid til Søvn til Hvile og langt mindre til Oplysning, ja endog ikke engang Tid til, at I kan faa den smule Føde i Ro, som I kan overkomme at faa for den lille Sulteløn, der bliver budt Eder? Hvorlænge vil I betragtes som lavere end Dyret, der trækker Vognen? Det har ikke mere end den halve Arbejdstid af, hvad I har, det faar ogsaa den tilstrækkelige Føde, hvad I maa undvære, altsaa I blive betragtet som ringere end Dyret af de kapitalistiske Banditter, og hvorfor? For det første fordi det drejer sig om at holde Livet oppe saa godt og saa længe som mulig, da Dyret koster dem Penge, men I fattige Proletarer koster ingen Penge, thi blive I syge, gamle og opslidte, da skal disse Tyranner nok finde en Grund til, at I kan blive kastet paa Gaden, da har de ingen Brug for Eder mere; og for det andet saa véd de meget godt, at faar Dyret ikke sin tilstrækkelige Føde og Hvile, saa arbejder det ikke; men Proletarerne, i al Almindelighed, repræsenterer Dumheden paa dette Omraade, ved det, at de overanstrænger sig og arbejder gærne for bart Brød og Vand uden Søvn og Hvile, kort sagt, giver sig fuldstændig ind under Sult- og Slavepisken, blot for at faa Lov til at arbejde. Vil I ikke kaste Frakken, nu er Tidspunktet, da I burde opsige det kapitalistiske Regimente al Huldskab og Troskab, sætte det Kniven for Struben, afkaste dette Slaveregimente, som I er underkastede og danne en ny, kraftig og selvstændig Organisation for derigennem at erklære dem Strejke! hører I ikke det Røre, der er i Udlandet, hvor den ene store Sporvognsfunktionærstrejke bryder ud og vindes efter den anden, hvorfor og hvormeget der sympatiseres med dem af hele Proletariatet.

Vi kan blot se hen til Strejken paa Frederiksbergs Sporvej 1886 eller 87, hvorledes de da fik de smaa Fordringer gennemførte; skulde Solidaritetsfølelsen ikke være vokset siden den Tid? Jeg tror det dog.

Vil I vedblive at taale den sjofle Behandling, der bliver Eder til Del saavel fra Eders overordnede Tyranners Side som fra hele det øvrige brutale Bourgeoisi, det er ligegyldigt hvor storsnudet en Bandit optræder, den stakkels Funktionær skal altid være høflig og venlig, ellers kastes han paa Gaden.

Vil I vedblive at arbejde 16 a 18 Timer i Døgnet for en Sulteløn, og for et saa anstrængende Arbejde; om Sommeren døje den stærkeste Varme og om Vinteren den strængeste Kulde?

Jeg tror og haaber, at hverken den danske eller den udenlandske Proletar vil vise sig kold, men tværtimod støtte en saadan Strejke af al Kraft og ikke taale at se en eneste af den Slags Vogne; dersom Sporvognsselskaberne vilde vove at spænde Buen altfor stramt, kunde det hænde, at man herved vilde drive Befolkningen til at optræde paa samme Maade som man har gjort i andre Lande, hvor man baade har stenet og væltet de Vogne, der blev besørget af Skrue-

brækkere, — endvidere vilde Befolkningen sikkert støtte Sporvognfunktionærene saalænge, indtil I kommer i Eders Pladser igen uden at blive fortrængt af Skruebrækkere, men tværtimod vil blive i Stand til at sætte slige Elementer ud af Spillet.

En saadan Strejke vil Proletariatet aldrig kunne faa nogen Ulempe af, da Proletarerne ikke haver saa mange Penge til at køre for, da det for største Parten er de tykke og dovne Dagdrivere, der ikke gider gaa, men blot søger at skaffe saa mange af den Slags Befordringsmidler som muligt, og som Følge deraf vil der tilsidst opstaa en vild Konkurrence indenfor den Branche, men hvem vil det gaa ud over? Over Kuponklipperne? nej og atter nej, de skal nok sørge for at faa tilstrækkelig i sin Pengesæk, det kommer til at gaa ud over Eder, I som er forarmede i Forvejen, hvis I vil vedblive at være „skikkelige“ og lade Eder udbytte paa den grusomme Maade, da vil det ikke vare længe, før I en skønne Dag ved Eders Arbejde paa Sporvognen eller Omnibussen vil falde om af Sult og Søvnløshed. — Derfor udrust Eder til en Strejke over hele Byen, allerede i Aar, Tiden er kommen, taal ikke mere men handl selvtændig, Støtten er sikker fra hele det danske Proletariat. Bort med al Tyranni! *Mis.*

Kan jeg for —?

Kan jeg for, at mit Hjærte det bløder for dem,
der saa ydmygt om Almisse ber;
kan jeg for, at mit Øje det dugges for dem,
der kun Kummer og Lidelse ser.

Kan jeg for, at min Haand den er løftet mod hver,
der har Uret og Svig i sit Skjold;
kan jeg for, at mit Hjærte bli'r oprørt især
over Krigenes blodige Vold.

Kan jeg for, at jeg altid maa kæmpe med dem,
der vil hjælpe de Tusinder smaa;
kan jeg for, at jeg elsker de tusinde Hjem —
ak af dem er jo *Hjem* kun saa faa.

Kan jeg for, at min Sjæl i hver Fiber er med,
naar det gælder at kæmpe for Ret;
kan jeg for, at af Fraser forlængst jeg er ked —
ingen Prædiken gør hungrige mæt.

Kan jeg for, at jeg gløder af Had imod hver,
der er fattiges Bøddel, Tyran;
kan jeg for, at jeg slutter mig fast til den Hær,
der vil hjælpe den fattige Mand.

Nej, jeg kan ikke andet, lad andre kun le
og kalde det dumt Sværmeri —
jeg kan mærke, det lysner, og Dag kan jeg se,
og en Gang bliver Taagen vi fri.

Nej, jeg kan ikke andet, jeg maa være med,
jeg kender ej skønnere Sag;
for de smaa og de svage, jeg *tror* og jeg *ved*,
vil der komme en lysere Dag. *Vera.*

Notitser.

Londoner-Kongressen.

Den socialistiske Kongres skal som bekendt afholdes den 27de Juli i London. „Social-Demokraten“ skriver den 13de Maj, at samtlige socialdemokratiske Arbejderpartier samt de betydeligste Arbejderorganisationer sender Delegerede, og efter alt at dømme bliver den godt besøgt fra de forskellige Lande.

Der omtales ikke med et Ord, at der kommer flere Delegerede fra anarkistisk Side, det gælder jo om at tie denne Bevægelse ihjæl, dog dette lykkes ikke, da de anerkistiske Ideer nok skal trænge frem trods Fortielseskunsten.

Ifølge samme Artikel sendes der 6 Delegerede fra Danmark, og man faar uvilkaarlig den Opfattelse, at den marxistiske Klike er enig om at sende saa mange Delegerede til Kongressen, at deres Majoritet kunde udelukke Anarkister og maaske de revolutionære Socialister fra denne, for at man uden en ubehagelig Kritik kan opføre det demagogiske Skuespil og bagefter blandt Arbejderne bryste sig med, at Socialdemokratismen er den eneste Bevægelse, der har Fremtiden for sig, den eneste Bevægelse, der er istand til at samle Arbejdermasserne om sig!

Vi antagor, at der fra Centralledelsen i Tyskland er sket særlig Opfordring til det danske Socialdemokrati om endelig at sende saa mange Delegerede, som man mener efter Forholdene at kunne være nogenlunde bekendt; der er jo Arbejderpenge nok i Kassen!

Forhaabentligt vil det alligevel ikke lykkes denne Klike at udelukke andre Anskuelser fra denne Arbejderkongres, thi heldigvis er det ikke i alle Lande, at den socialistiske Bevægelse er forsumpet i den Grad som i Danmark

Skulde det alligevel lykkes dem at udelukke Anarkisterne fra Krogressen, vil det sikkert føre til, at Arbejderne hurtigere vil faa Øjnene op og se, hvor falske de Venner er, som de har.

Vi skal nok holde Læserne à jour med Sagens videre Forløb.

Rebellion og Sult i Italien.

Natten mellem 26. og 27. April eksploderede en Bombe foran den franske Konsuls Dør i Palermo.

Om Morgenen fandt man paa forskellige Steder af Byen revolutionære Plakater opklæbede.

En som Socialist bekendt Arbejder ved Navn Michel Seiura er funden skudt.

I Paterno (Sicilien) har Befolkningen paany gjort Oprør; de ødelagde Skattekontorerne og beskadigede Raadhuset saavel som Borgmesterens Bolig. Militæret, som angreb Masserne, blev overvældet med Sten; en Officer og flere Soldater blev svært saarede. Oprørerne forsøgte derpaa at befri de Fangne.

Paa Sardinien hersker den største Elendighed. I en Maaned har en Femtedel af Befolkningen ernæret sig af Græs ligesom Faar og Geder. Hvem skulde da ikke raabe: Revolutionen leve! Anarkiet leve!

Spionen Santoro, som tilsidst søgte at udøve sit Haandværk i Marseille, blev, efterat han med uforrettet Sag var vendt tilbage til Italien, befordret over til den anden Verden ved Hjælp af 33 Dolkestik. Kommentar overflødig!

Kammerat Kunstler er den 30. April bleven frikendt Anklagen lød paa, at han havde begaaet forskellige Statsforbrydelser i Martsjubilæumsnummeret af „Der Socialist.“

Efter otte Maaneders Forløb, i Løbet af hvilken Tid **Kammerat Lorion-Girier** daglig ventede Dødsdømmens Fuldbyrdelse, er han endelig bleven „benaadet“ med fem Aars ensomt Fængsel i Cayenne, d. v. s. man vil myrde ham Tomme for Tomme, skønt hant Uskyldighed er klart bevist.

Ekspeditionens Brevkasse.

Londoner Arbejter Zeitung

Karte erhalten, bedaure, das du es nicht machen kann wird doch gemacht. Noch nicht eingeschlafen. Besten-Grusz P.

Paa Grund af den stærke Efterspørgsel efter vort Organ „Proletaren“, og da vi fuldstændig har udsolgt Nr. 9, anmode vi de, som skulle være i Besiddelse af nogle Blade af ovennævnte Nr., da snarest muligt at sende dem til „Proletarens“ Ekspedition Møntergade 27, 3., Sideb.

Dirk 25 Øre. Paa Bidragslisten Nr. 1 er indkommet: R. S. 60 Øre. Uff. 20 Øre. Y. 36 Øre. Summa 1 Kr. 16 Øre.

Hvorfor kvitteres
J. Møller,
Ekspedient.

Diskussionsklubben Tolerance

afholder Medlemsmøde Onsdagen d. 10 Juni Klokken 8½. Dagsordenen bekendtgøres paa Mødet. Alle bedes møde.

Udgiver: J. Møller. - Ansvarhavende Redaktor: P. Jensen.
Carl Andersens Bogtrykkeri.